

ANDRĖJA

**DVIGUBAS
ŽAIDIMAS**

Knygute.lt

Andrėja

DVIGUBAS ŽAIDIMAS

Romanas

Redagavo Emilija Grigulaitė

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Andrėja, 2012

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2012

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2012

ISBN 978-609-406-585-9

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Mažytė akinamai balta snaigė nusileido Simai ant skruosto ir akimirksniu virto vandens lašeliu. Dar viena palietė merginai nosį, kita nutūpė ant akinių stiklo. Ji pakėlė veidą į juodą lapkričio pabaigos vakaro dangų ir nusišypsojo. Pasijuto it nekantrus vaikas, laukiantis pirmojo sniego.

Pro šalį skubėjo praeiviai, po darbo savaitės nusprendę apsirūpinti maisto produktais. Devintą valandą *Maxima* Mindaugo gatvėje dar buvo pilna žmonių ir Sima džiaugėsi, kad jau nusipirko viską, ko reikia, ir su pilnu krepšiu eina namo.

Jau kelios dienos karaliavo lengvas šaltukas, jis maloniai žnaibė nosį ir žėrė iš dangaus snaiges. Skubantys praeiviai keiksnodami dangstėsi veidus.

Sima stabtelėjo atsikvėpti ir po akimirkos pasijuto spoksanti į purviną šaligatvio plytelę. Kažkas ją stipriai stumtelėjęs pargriovė, krepšys su produktais žnektelėjo ant žemės, o rankinė atsidūrė kažkieno pirštinėtose rankose.

– Padėkite! – suriko ji bandydama atsistoti. – Padėkite! Laikykite vagį!

Mergina apgraubomis susirado ant žemės akinius ir valydama stiklus dairėsi įžūlaus vagišiaus. Ji girdėjo, kaip praeiviai piktinasi tokia įžūlia vagyste. Kelios moterys padėjo surinkti iš krepšio ant šaligatvio pabirusius apelsinus.

- Čia tavo rankinė, mergaite?

Simai virpėjo rankos. Ji niekaip neįstengė švariai nusivalyti akinių, galiausiai per daug nesismulkindama patrynė juos į pilką sijoną ir užsidėjo ant nosies. Prieš ją stovėjo aukštas vyras juodu ilgu paltu ir tiesė jai rankinę. Šalia jo Sima pasijuto it vaikas - vyras buvo gerokai už ją aukštesnis. Tad prieš prabildama ji kilstelėjo galvą ir pažvelgė jam į akis.

- Jis nespėjo jos atsegti, manau, kad nieko ir nepaėmė. Tik gaila, rankena nutrūko, kai plėšiau ją vagišiui iš rankų. Bet tai juk pataisoma?

Atgavusi rankinę Sima dėkinga žvelgė į vyrą.

- Ačiū jums, - tesugebėjo išstarti negalėdama atitraukti akių nuo jo veido. - Gal esate bėgikas, kad jį pavijote? - bandė juokauti pernelyg užsitęsęs tylai.

- Vagišius bėgo pro šalį, aš tik ištiesiau ranką, - ramiai paaiškino jis. - Gaila, kad jo nepavyko sučiupti. Striukė išslydo iš pirštų. - Vyras pakėlė nuo žemės Simos krepšį su produktais.

Iš jo kažkas varvėjo. – Matau, kad patyrei nuostolių. – Jis vėl nusišypsojo ir ištiesė jai krepšį. – Kas čia?

– Greičiausiai kiaušiniai. – Sima susiraukė ir vėl įsmeigė akis į vis dar besišypsančias vyro lūpas. – Gal norėtumėte kartu pavakarieniauti? Galiu pasiūlyti kiaušinienės su lašinukais ir svogūnais... Kaip matau, kiaušinius belieka tik išplakti, – greitakalbe ištarė ji ir ištiesė vyrui ranką. – Aš Sima.

– Linas, – trumpai prisistatė jis ir tvirtai spustelėjo jos smulkią vėsią rankutę, pradingusią jo delne. – Pasiūlymas viliojantis, bet atsisakyčiau. Kitą kartą būk atsargesnė, mergaite. – Staiga jis švelniai spragtelėjo jai į nosies galiuką ir dar plačiau nusišypsojo.

– Aš užsižiūrėjau į žvaigždes, – vaikiškai prisipažino Sima ir atsiduso. – Ir gaudžiau snaioges. Dar kartą ačiū. Sudie.

– Sudie.

Vyras neatsigręždamas nužingsniavo prekybos centro link, o Sima žiūrėjo pavymui, kol jo stotingas siluetas išnyko žmonių minioje.

– Gražus vyras, – tyliai sušnabždėjo ji. – Labai gražus.

Sima atsiduso, purvinu pirštu pasitaisė ant

nosies galo nuslinkusius akinius sunkiais rėmais ir žengė žingsnį į priekį, tačiau mintimis liko su Linu.

Linus padėjo krepšį su produktais ant virtuvinio stalo ir susiraukė. Jautėsi alkanas, tačiau stovėti prie viryklės ir prasimanyti šilto maisto šiandien neturėjo ūpo. *Gal reikėjo priimti tos mergaitės kvietimą*, – pagalvojo jis ir kreivai šyptelėjo įsivaizdavęs, kaip ištįsta jos tėvų veidai dukrai parsivedus į namus dvigubai už save vyresnį vyrą. Dar nežinia, ar ji moka ruošti valgį. Bet jei kvietė, gal vis dėlto moka? Atrodo jaunutė, kokių penkiolikos šešiolikos metų paauglė. Žinoma, jis gali klysti, juk buvo gana tamsu. Šiaip ar taip, gatvėje flirtuoja meistriškai, nors ir jauna.

O gal tai ne flirtas? Linas susimąstė ir atsiėmęs į sieną įsmeigė žvilgsnį į tamsą už lango. Prieš akis iškilo mergaitės veidas didelėmis išsigandusiomis akimis. Susitaršę trumpi plaukai visai tiko prie smulkaus simpatiško bruožių veido. Linas šyptelėjo, tačiau prisiminęs jos akis – dideles, draugiškas – surimtėjo. Jose buvo ne tik draugiškumas, bet ir susidomėjimas, netgi susižavėjimas. Nepastebėjo

koketiškų kibirkštelių. Priešingai – tai buvo protingas suaugusio žmogaus žvilgsnis. Šiluma, kurią pajuto suėmęs ją už rankos, maloniai pasklido po kūną, o gilios mėlynos akys pavojingai traukė į save tarsi galingas sūkury.

Jis krestelėjo galvą vydamas prisiminimus.

Linui buvo per trisdešimt. Staiga jis įsiklausė į erdviame bute alsuojančią tylą. Lėtai nuėjo į kambarį ir jo žingsnių aidas ištirpo tirštoje vakaro prieblandoje, o žvilgsnis klaidžiojo po tuščius kambarius ieškodamas gyvybės. Šiandien jį gaubianti tylą atrodė daug skaudesnė ir slėgė smarkiau nei paprastai. Vienišiaus gyvenimas buvo pabodęs, tačiau jis dar nesijautė pasirengęs įsileisti ką nors į savo pasaulį. Kol kas dar ne.

Ech, gaila, kad nepirkau keptos kulninės, – pagalvojo Linas, jis beveik užuodė ką tik iškeptos kiaulienos kvapą, matė apskrudusią odelę, kuri atrodė gardžiai, jis vos prisivertė atsi-traukti nuo prekystalio. Skrandis akimirksniu sureagavo į prisiminimus – jis buvo alkanas kaip vilkas.

Kai suskambėjo mobilusis, Linas žvilgtelėjo į laikrodį. Pradžia dvyliktos. Tokiu metu galėjo skambinti tik iš darbo.

- Atvažiuok prie Žaldokynės Molėtų plente. Rastas lavonas.

Bendradarbis Tomas trumpai išdėstė, koks reikalas, ir išjungė telefoną. Linas nespėjo nieko paklausti. Sugrįžęs į virtuvę krepšyje jis susirado gabalą rūkytos dešros, atsirikė abišalę juodos duonos ir garsiai užtrenkęs paskui save duris išskubėjo iš namų.

Prie restorano būriavosi smalsuoliai. Prasišovęs pro juos Linas įžengė į įvykio vietą, kuri buvo aptverta geltona juosta. Patraukė tiesiai prie Tomo.

- Na ir ką mes čia turime?

- Lavoną. Vyras. Perrėžta gerkle. Pjūvis gana tikslus - tiesiai per pagrindinę aortą. Medikai sako, kad mirė greitai - akimirksniu nukraujavo. Matyti, jog dar mėgino lipti iš automobilio, bet nepakako jėgų. Jokių įkalčių, jokių pėdsakų. Ir nė menkiausios užuominos, kieno tai gali būti darbas. Nusikaltimo įrankio taip pat neradome.

- Švari žmogžudystė, - tyliai tarė Linas žiūrėdamas į vyro, sukniubusio ant vairo, kūną. - Kas jis toks?

- Rytis Gartauskas. Mums žinomas paukštis. Buvo lošėjas ir sukčius. Gal tai paprasčiausias susidorojimas. Gaujų kerštas. Automobilyje radau kelis *Olympic Casino* lošimo žetonus. Jau pasiunčiau ten vyrus, kad paklausinėtų ir paieškotų liudininkų.

Linas lėtai apėjo automobilį, įdėmiai apžiūrėjo jį iš visų pusių. Tikrai, viskas švaru – nei grumtynių žymių, nei batų pėdsakų. Jis pritūpė prie automobilio užpakalinio rato.

- Panašu, kad jo kažkas laukė pasaloje. - Linas pakėlė akis nuo grindinio ir atsistojęs vėl pažvelgė į lavoną. - Arba tai padarė žmogus, su kuriuo jis buvo susitaręs susitikti. Reikia kruopščiai apžiūrėti automobilį – gal žudikas atvažiavo kartu ir atlikęs purviną darbą paspruko. - Jis atsigrėžė į Tomą. - Galime važiuoti į komisariatą. Čia daugiau nieko nerasime. Gal vaizdo kameros ką nors užfiksavo?

Tomas papurtė galvą.

- Deja. Jos apima tik kiemą prie pagrindinio įėjimo. O čia nestebima teritorija.

- Aišku. Turbūt niekas nieko nematė ir negirdėjo?

- Tu teisus. Niekas nieko nematė ir negirdėjo. Vienas restorano darbuotojas pastebėjo šį

automobilį apie devintą valandą, tačiau pamane, kad vairuotojas ko nors laukia arba ilsisi. O pasirodė, kad... – Tomas garsiai caketelėjo liežuviu.

Linas dar kartą apsidairė, bet nieko įtartino nepastebėjo. Todėl giliau susikišo rankas į pato kišenes ir patraukė prie savo automobilio.

Kambarys skendėjo tamsoje, tik pro langą nedrąsiai skverbėsi šalta pilnatis šviesa. Prie stalo sėdėjo vyras ir pasirėmęs galvą rankomis lėtai lingavo pirmyn ir atgal. Pyktis buvo perkreipęs jo veidą. Staiga vyras atsitiesė, čiupęs nuo stalo butelį šliūkstelėjo į stiklinę degtinės ir vienu mauku ją ištuštino. Prisikišęs prie veido duonos riekę giliai įkvėpė. Duonos kvapas sumišo su krauju, kuriuo buvo suteptos jo rankos, kvapu. Jis buku žvilgsniu įsistebeilijo į jas, paskui staiga palaižė didžiausią dėmę ant plaštakos.

– Mmm... – dusliai numykė išsišiepęs. Tamsoje sužibo balti dantys, o akyse švystelėjo pasitenkinimas. – Aukos kraujas. Šėtono kraujas. Išsigelbėjimo kvapas.

Išmaukęs dar vieną stiklinę degtinės vyras

sugriebė butelį ir užsivertęs susipylė į gerklę likutį. Rankove nusišluostęs burną patenkintas atsiduso. Žvilgsnis nukrypo į kampe stovintį lagaminą. Priėjęs prie jo atsitūpė ir paglostė švelniai tarsi katiną.

- Kokia netikėta sėkmė. Dabar, kai turėsiu ginklą, viskas bus dar paprasčiau. O už šiuos pinigus nusipirksiu ne tik ginklą, bet ir automobilį. Viską, ko širdis geidžia. Tačiau pirmiausia turiu pasirūpinti šėtonais, kurie yra apspitę tave, brangioji. Netrukus tu būsi laisva ir vėl priklausysi tik man.

Smarkiai svirduliuodamas vyras atsistojo, krestelėjo galvą ir nuslinkęs į vonią atsuko karšto vandens čiaupą. Ant grindų į netvarkingą šūsnį sumetė dar beveik naujus drabužius. Iš bliuzono kišenės iškrito medžioklinis peilis kruvina geležte ir nuslydo grindimis. Vyras to nepastebėjo, įlipo į dušo kabiną ir garsiai užvėrė duris. Kurį laiką stovėjo rankomis įsirėmęs į sieną ir mėgavosi stipria vandens srove. Paėmęs gabalėlį muilo nuplėšė pakuotę ir numetė po kojomis, kur ją pasigavo sukuriuojanti vandens srovė. Šniokštimas slopino duslų mykimą, kai rankos, muilinusios kūną, ilgam stabtelėjo prie vyriškumo. Muilas nukrito po kojomis, o baltomis putomis aplipusi ranka

ėmė ritmiškai judėti aukštyn ir žemyn. Pagaliau pasiekęs kulminaciją jo kūnas sutrūkčiojo apimtas malonumo konvulsijų, iš krūtinės išsiveržė gergždžianti pasitenkinimo aimana. Kurį laiką vyro ranka dar judėjo, palaimingai išsišiepęs jis prisiplojo prie sienos. Mintyse vis dar glamonėjo ilgaplaukės gražuolės kūną ir skverbėsi į jį.

Nuo šalto vėjo pasistatęs juodo palto apykaklę Linas įžengė pro laukujes komisariato duris, į vidų įleisdamas šalto vėjo gūsi, kuris pažėrė ant grindų pavienes snaiges. Pirštinėta ranka jis persibraukė per pečius. Garsiai sutrepsėjęs nusivalė batus. Keturi laipteliai – ir jis atsidūrė prie policijos komisariato budėtojo langelio.

– Labas rytas, Kęstai. – Jis garsiai pliaukštelėjo delnu per stalą. – Kaip praslinko naktis?

– Sakyčiau, ramiai, tik tas įvykis prie *Žaldokynės*. – Jis pastebėjo lašelius ant bendradarbio palto. – Vėl lyja?

– Ne, žmogau. Pradėjo snigti. Žiema už lango. Man niekas nieko nepaliko apie nakties įvykį?

- Paliko. Ir nemažai. Naktį daug kas plušėjo.

Budėtojas ištiesė Linui gana storą aplanką, o tai bylojo, kad praėjus vos kelioms valandoms po nusikaltimo policija ėmėsi darbo.

- Puiku. Pabūsiu kelias valandas. Jei kartais kas nors ieškos - aš savo kabinete.

Pareigūnas linktelėjo ir vėl įsmeigė akis į laikraštį, kurį slėpė po stalu.

Peršokdamas per kelis laiptelius Linas greitai pakilo į trečią aukštą ir atsirakino duris, ant kurių buvo pritvirtinta metalinė lentelė su užrašu: *Linas Tamulavičius, vyresnysis tyrėjas*. Kabinete oras buvo slogus, tad nekreipdamas dėmesio į lauke vis stiprėjantį vėją jis greitai pravėrė langą. Įjungęs elektrinį virdulį nekantriai žingsniu priėjo prie stalo ir pasidėjęs aplanką įniko į jame esančius dokumentus. Nakties įvykis nedavė ramybės. Sakytum, paprasčia žmogžudystė siekiant apiplėšti, bet kažkas čia ne taip. Nužudytasis buvo gerai pažįstamas policijai. Jis jau ne vienus metus pažeidinėjo įstatymus, vertėsi nelegalia veikla, buvo azartiškas lošėjas, nespjovė į narkotikus, pats jais prekiaavo, tad buvo galima tikėtis tokios jo gyvenimo baigties....